

Durmuş Hocaoğlu

Sıglık ve Sefâlet Dizboyu Bu Memleketin Siyâsetinde

Yeniçağ, “Analiz”, 18 Aralık 2006, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 481; 2006-143; Aralık-08

YENİÇAĞ

Hükûmet’in, bir hava ve bir deniz limanının Kıbrıs Rum yönetiminin kullanımına açılması ve bunun karşılığında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’ne uygulanan ambargonun hafifletilmesi ile ilgili olarak AB Dönem Başkanlığı’na götürdüğü teklif münâsebetiyle patlak veren tartışmaların birer sıglık ve sefâlet nümûnesi olduğunu söylemiş ve “*çünkü bu ‘âkil’ âdemlerin hiçbirisi, AB üyeliğini prensipler düzeyinde radikal olarak reddetmiyor; hepsi AB’ci, şu veya bu şekilde ama netîcede hepsi AB’ci – ‘onurlu üyelik’ mücitleri de dâhil, hepsi*” dedikten sonra “*ve hepsinin de anlamadığı taraf şu:...*” diyerek ucu açık bir cümle bırakmıştık; şimdi bu ucu açık cümleyi kapatalım.

Nedir işbu “hepsinin de anlamadığı taraf”?

Kısacası şu:

Avrupa Birliği üyesi olmayı prensip olarak kabûl eden bir ülkenin, aynı birlik içerisinde yer alan bir başka üye ülkeyi tanımaması diye birşey bahse mevzû edilemez. Tabiatıyla buradaki “bir başka üye” ibâresi ile neyin kastedildiği çırılçıplak bir gerçeklik olarak aynıyla şu: Türkiye’nin bir yandan hem AB’nin bir parçası olmak istikametindeki siyâsetini zerre miktar inhiraf etmeksizin devam ettirirken beri yandan da hâlâ “**Kıbrıs Rum Yönetimi**” demeye devam etmekte tuhaf bir ısrar gösterdiği ve AB tarafından Kıbrıs’ın tamâmını tek başına temsil eden tek ve biricik meşrû “**Kıbrıs Cumhuriyeti**” olarak tanıdığı “ülke”. İmdi: AB, nihâî hedefi, milletlerarası bir pakt değil de, milletlerüstü siyâsî bir teşkîlatlanma, resmî ismi ne olursa olsun fiilen federal veya konfederal bir devlet olan, bugüne kadar tasarlanmış en büyük ve en kapsamlı bir siyâsî mühendislik projesi olduğuna nazaran – esâsen ileriki safhalarda gerçek anlamda bir “state” (devlet) olmaktan çıkıp Amerikan modeli bir “state”e, yâni “eyâlet”e dönüşecek olan - üyelerinin arasında her bakımdan tam ve sıkı bir birliği de sağlamak zorundadır. Bu husus, tekrar edelim ki AB için anlaşılır bir zarûettir, zîra aksi hâlde, böyle bir âkıbet, bütün projenin olduğu gibi çökmesine ve yüzlerce yılda fikren olgunlaştırılan bir idealin ve son altmış yılda da adım-adım alınan bütün mesâfelerin ve elde edilen bütün kazanımların kaybedilmesine ve belki de Avrupa’nın trajik, hattâ ve hattâ belki de kanlı bir şekilde, parçalanmasına sebebiyet verebilir. Dolayısıyla da AB’nin, Türkiye’nin, Kıbrıs Rum Yönetimi’ni, aynıyla kendileri gibi, bütün Kıbrıs’ı tek başına temsil eden tek ve biricik meşrû Kıbrıs Cumhuriyeti olarak tanımakta ısrar etmesinde anlaşılabilir bir taraf olamaz.

Türkiye’nin, Avrupa Birliği’nin bu projesini, herhangi bir şekilde değiştirme imkânı ve hakkı olmadığı gibi böyle bir talebi de olamaz ve aslında bugüne kadar da olmamıştır

ve bugünden sonra da olmayacaktır; kaldı ki böyle bir talebi olacak olsa dahi bu talebin karşı tarafca kaale alınabilir olması da mümkün değildir.

Öyle ise, bu vaziyet tahtında, AB üyesi olmayı prensip olarak kabûl eden her siyâsî parti ve her kişi bilmelidir ki, bu üyeliğin bedellerinden birisi de, kaçınılmaz bir zarûretle - yine bir kere daha, mükerreren - Kıbrıs Rum Yönetimi'ni tek ve biricik meşrû Kıbrıs Cumhuriyeti olarak tanımayı ve binnetîce, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni lâğvetmeyi de içine sindirmektir.

Şu hâlde, Hükûmet'i tam da bu noktadan eleştirmek, bilâ istisnâ hepsi – yine mükerreren ve vurgu ile söylemek gerek, “onurlu üyelik” denen komedinin mücütleri de dâhil, hepsi – AB'ci olan siyâset erbâbının sığıklarından ve fikrî sefâletlerinden başka neye delâlet etmekte olabilir?

Yâni, daha açık ve anlaşılır bir dil ile söylendikte, bu gibilere danışılma ne olur, danışılmasa ne olur? Ben Sn. Erdoğan'ın yerinde olsam – aynen kendisinin zihniyetinde olmak şartıyla yerinde olsam - hiç bile danışmam; bu zihniyetin üretebileceği başka bir alternatif siyâset yok çünkü: “AB'ye evet” ise, ancak böyle evet denir; hattâ az bile. Bugün ortalıkta yalancı pehlivan gibi dolaşıp gûya büyük vatanseverlik yapan muhâlefet, faraza yârın kendileri iktidar olduklarında, önlerine bu şart geldiği zaman – ki mutlaka gelecektir - başka ne yapabileceklerdir, Allah aşkına? Sâdece roller değişecek ve o vakit muhâlefet düşecek olan bugünkü iktidar kadrosu bugünkü muhâlefet gibi konuşacak, bugünkü muhâlefet yârınki iktidar da bugünkü iktidar gibi; hepsi bu ve hepsi bu kadar.

★★★

Sıglık ve sefâlet diz boyu bu memleketin siyâsetinde; bu zevât ya hakîkten hiçbirşeyden anlamıyor ya da sâfî tiyatro oynuyor – ama çok pespâye bir tiyatro.

Çok yazık.

★★★

Yoksa, acaba, bu sıglık ve bu sefâlet, Türklerin daha iyisine gerçekten lâyük olmamasından mı ileri gelmekte?

Bunu da düşünmek lâzım.

